

[Inger Merete Nordentoft.]

tåligt, end forældrene gør sig selv klart. Det er jo klart for alle, der har med forældre og forældrenes børn at gøre, at forældrenes følelser overfor børnene ikke er konstante, de er stærkt svingende. Det er meget almindeligt, at forældre til småbørn i trodsalderen undertiden er ved at bryde sammen overfor de vældige kræfter, barnet har, og som de føler de ikke kan svare til. Der er mange forældre, der i dette tidsrum har et som oftest ubevidst og næsten altid momentant ønske om, at forældreforholdet kan blive ophævet. Det er nu engang besværligt at være forældre, det er også besværligt, når børnene er i pubertetsalderen. Jeg oplever meget ofte på skolen, at der kommer adoptivforældre, som siger: hos os har barnet i hvert fald ikke lært det, min ægtefælle og jeg er flittige og påpasselige mennesker, i vort hjem har barnet lært det bedste. Men jeg oplever så sandelig også, at forældre, der står i et naturligt slægtskabsforhold til barnet, kommer med akkurat den samme erklæring og yderligere oplever jeg — og det allerhyppigst —, at konen kommer og siger: det er nu fra min mand, barnet har de dårlige egenskaber, eller at faderen kommer og siger: det er nu fra min kone eller svigermoder, barnet har de eller de dårlige egenskaber.

Der er i forholdet mellem forældre og børn mange meget store vanskeligheder, og disse vanskeligheder bliver forstærket, når et barn bliver sygt, eller når der er tale om, at barnet er svagt begavet eller ligefrem åndssvagt, men man må ikke glemme, at det, der i dag er det første og største krav, både fra lægelig og pædagogisk side, er kravet om, at der skabes tryghed for børnene. Jeg mener, at når retslægerådet har afgivet to afvigende udtalelser — og man kan ikke komme væk fra, at der er betydelig forskel på udtalelsen af 12. juli 1948 og den af 28. februar 1951 —, skyldes det bl. a., at man i de senere år i stadig stigende grad sætter tryghedskravet i første linie, når det gælder børn. Børnelægerne mener i dag, at adskillige sygdomme skyldes, at børnene ikke har haft den tilstrækkelige tryghedsfølelse i deres hjem. Pædagerne mener, at adskillige adfærdsforstyrrelser hos børn har den samme årsag. Man har fået udvidet kendskabet til børnene, og jeg ser således på det, at retslægerådets sidste udtalelse må være baseret på det nævnte krav om tryghed. Jeg mener derfor, at det er meget vigtigt, at forældreforholdet juridisk hviler på uforanderlighedens klippe, og dette bør efter min mening gælde, enten

det er børn, der er født af forældrene, eller det er børn, der er adopteret af forældrene.

Når man ser på de tilfælde, hvor adoptionsforholdet ønskes ophævet, som er anført i bilag I i betænkningen fra landstingsudvalget, ser man, at det væsentligst drejer sig om børn, der på grund af deres abnormitet anbringes på anstalt, og slet ikke om børn, der opholder sig i et hjem. Det, det drejer sig om for disse adoptivforældre, der ønsker adoptivforholdet ophævet, har simpelthen været at blive fri for den skam, det har forekommet dem at være at have et barn, der skulle på anstalt. Men også åndssvage børn har glæde af at have forældre, der af og til sender en pakke eller kommer på besøg hos dem i ny og næ. De få tilfælde, hvor man har ophævet adoptionsforholdet, og den diskussion, der nu er i gang, har bragt uro ind i mange, mange flere forhold. Det er givet, at forældre, der ellers pligt-opfyldende og uden vaklen ville fortsætte deres forældreforhold til det svagelige eller småtbegavede eller åndssvage barn, nu vil komme ind i en opslidende diskussion: skal — skal ikke? Hele tryghedsfornemmelsen i hjemmet vil vakle, og det vil være til skade både for de voksne og for børnene.

Der er talt om barnets tarv, men det er også blevet fremhævet, at hvis barnet skal tilbage til den moder, der engang ved at bortadoptere det, har vist, at det er uønsket, så vil barnets tarv jo ikke blive bedre varetaget. Jeg må gøre opmærksom på, at det ikke blot er adoptivbørn, der kan komme i den situation, at man umiddelbart må sige, at det ville tjene barnet bedst, hvis forældreforholdet blev ophævet. Det kan også dreje sig om andre børn. Men iøvrigt har jeg nu engang den opfattelse, at et forældreforhold skal være uforanderligt. Det må være varigt og bestående, indtil barnet er så stort, at forholdet af sig selv ophæves.

Jeg vil gøre mig til talsmand for, at man, i stedet for at ændre loven, som foreslået i lovforslagets § 2 går ind for en bedre oplysning, før adoptionen finder sted. Det bedste ville være, hvis al adoption her i landet skete gennem een institution — een institution, hvorigennem man sikrede sig slægtsgranskning hos begge parter, idet man jo godt kan tænke sig, at et barn, der kommer fra en slægt, ikke vil kunne passe ind i en anden slægt. Det kan også tænkes, at det er barnet, der har andre intellektuelle evner end forældrene, og som af den grund ikke kan trives i forældremilieuet, som ikke er intellektuelt, og som desuagtet kan være lige godt og passe for andre børn, blot ikke for dette specielle